In de gevoegde zaken:

Niederrheinische Bergwerks-Aktiengesellschaft,
gevestigd te Düsseldorf, Jägerhofstrasse 29 (zaak 2-60),

Unternehmensverband des Aachener Steinkohlenbergbaues,
gevestigd te Aken, Goethestrasse 5 (zaak 3-60),

Verzoeksters

vertegenwoordigd door prof. K. Zweigert,
ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van P. Bennecke, rue du Fort Elisabeth 2, Luxemburg,

tegen

Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal,
gevestigd te Luxemburg,

Verweerster

vertegenwoordigd door dr. W. Much, juridisch adviseur bij de Hoge Autoriteit, als gemachtigde,
bijgestaan door prof. dr. A. Schuele, hoogleraar aan de Universiteit van Tübingen,
ten deze domicilie gekozen hebbende te haren kantore, Place de Metz 2, Luxemburg,

betreffende de beroepen tot nietigverklaring van de artikelen 1, 3 en 5 van de beschikking 46-59 van de Hoge Autoriteit d.d. 23 december 1959, gewijzigd bij beschikking 1-60 van 18 januari 1960,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President,*
Ch. L. Hammes en N. Catalano *(Rechter-Rapporteur), Kamerpresidenten,*
O. Riese, L. Delvaux, J. Rueff en R. Rossi, *Rechters,*
Advocaat-Generaal: M. Lagrange,
Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I – Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten, die aan het geding ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat:

Op grond van een officieel verzoek van de Regering van het Koninkrijk België overeenkomstig artikel 37 van het Verdrag vaardigde de Hoge Autoriteit met het oog op de moeilijkheden in de Belgische kolenmijnindustrie op 23 december 1959 de beschikking 46-59 uit (Publikatieblad van 31 december 1959), die later door de beschikking 1-60 enigszins werd gewijzigd (Publikatieblad van 28 januari 1960). In artikel 3 van deze beschikking, die de sanering van de Belgische kolenmijnindustrie ten doel heeft, wordt de Belgische Regering opgedragen, de leveranties van vaste brandstoffen uit de andere landen van de Gemeenschap te beperken tot een maximale hoeveelheid van 2.950.000 ton en deze hoeveelheid als volgt te verdelen:

— leveranties uit de Bondsrepubliek Duitsland: 1.900.000 ton,
— leveranties uit Frankrijk : 250.000 ton,
— leveranties uit Nederland : 800.000 ton.

Volgens artikel 5 van dezelfde beschikking dient, voor zover noodzakelijk zou zijn de vorengenoemde hoeveelheden te verdelen,

deze verdeling na contact met de belanghebbende Regeringen op een billijke, door de Hoge Autoriteit goedgekeurde grondslag te geschieden.

Tegen deze beschikking, als gewijzigd bij beschikking 1-60, hebben verzoeksters op 22 februari 1960 beroep ingesteld.

Bij conclusie van 22 april 1960 heeft verweerster overeenkomstig artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering een „verzoek om een prejudiciële beslissing" ingediend.

Bij beschikking van 15 juli 1960 heeft het Hof deze exceptie van niet-ontvankelijkheid met de hoofdzaak gevoegd.

Na het aanhangig maken der beroepen werd artikel 3 van de beschikking 46-59 gewijzigd bij beschikking 24-60 van 7 december 1960 (Publikatieblad van 16 december 1960, blz. 1534). De leveringscontingenten van de Bondsrepubliek voor het jaar 1960 werden met 100.000 ton verhoogd; tevens werd de Bondsrepubliek verplicht, 50.000 ton Belgische steenkool extra af te nemen. Op 20 december 1960 vaardigde de Hoge Autoriteit de beschikking 25-60 uit (Publikatieblad van 23 december 1960, blz. 1915 e.v.) betreffende verlenging van de toepasing van artikel 37 van het Verdrag op het Koninkrijk België. In deze beschikking werden de contingenten vastgesteld, die in het jaar 1961 gelden voor het handelsverkeer in kolen tussen België en de overige landen van de Gemeenschap, alsmede voor de invoer van steenkool in België uit derde landen. De beperkingen van de leveranties en van de invoer uit derde landen werden verzacht door een verhoging van de contingenten met 3,3% ten opzichte van het jaar 1960.

Tegen deze beschikkingen hebben verzoeksters geen beroep ingesteld.

II – Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* in de *zaak 2-60* concludeert, dat het den Hove behage:

1. te vernietigen de artikelen 1, 3 en 5 van de beschikking 46-59 van de Hoge Autoriteit van 23 december 1959, openbaargemaakt in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen blz. 1327-59 e.v., en wel artikel 3 als gewijzigd bij beschikking 1-60 van 18 januari 1960, openbaargemaakt in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen blz. 103-60;

2. te verstaan dat de bestreden bepalingen een fout aankleeft waarvoor de Gemeenschap aansprakelijk is;

3. verweerster in de kosten van het geding te veroordelen;

Overwegende dat *verzoekster* in de *zaak 3-60* concludeert, dat het den Hove behage:

1. te vernietigen de artikelen 1, 3 en 5 van de beschikking 46-59 van de Hoge Autoriteit van 23 december 1959, als gewijzigd bij beschikking 1-60 van 18 januari 1960;

2. te verstaan dat de bestreden beschikking een fout aankleeft waarvoor de Gemeenschap aansprakelijk is;

3. de Hoge Autoriteit in de proceskosten te veroordelen;

Overwegende dat *verweerster* in haar verweerschrift concludeert, dat het den Hove behage:

1. de vorderingen in de gevoegde zaken 2-60 en 3-60 niet-ontvankelijk te verklaren, subsidiair af te wijzen;

2. verzoeksters in de proceskosten te veroordelen;

Overwegende dat *verweerster* bij conclusie van 22 april 1960 concludeert dat het den Hove behage, bij wege van prejudiciële beslissing:

1. de beroepen 2-60 en 3-60 op alle punten niet-ontvankelijk te verklaren wegens het ontbreken van de bevoegdheid van verzoeksters tot het instellen van beroep;

2. verzoeksters in de kosten van het geding te veroordelen;

Overwegende dat *verzoeksters* in een conclusie van 15 juni 1960 in de incidentele procedure concluderen dat het den Hove behage:

1. onder afwijzing van het verzoek van verweerster tot het nemen van een prejudiciële beslissing, de exceptie van niet-ontvankelijkheid te voegen met de hoofdzaak;

2. subsidiair de vordering van verweerster af te wijzen en het beroep ontvankelijk te verklaren.

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

1. *TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID*

A. *De primaire conclusies*

Verzoekster in de *zaak 3-60* stelt in haar verzoekschrift: „De bevoegdheid tot indiening van het onderhavige beroep vloeit voort uit artikel 33 jo. artikel 37 lid 3 van het Verdrag". Voorts stellen *beide verzoeksters* met een beroep op soortgelijke argumenten en onder verwijzing naar de arresten van het Hof in de gevoegde zaken 7-54 en 9-54 en in de zaak 18-57, dat de bestreden handeling een haar betreffende individuele beschikking is zodat zij deze met de vier middelen van artikel 33 kunnen bestrijden. Het individuele karakter blijkt hieruit, dat de onderhavige beschikking, waarin de Belgische Regering verplichtingen worden opgelegd en bijzondere competenties toegekend, de taak van een met name genoemd overheidslichaam regelt. Overigens heeft deze beschikking rechtstreeks betrekking op verzoeksters, omdat de toepassing ervan rechtstreekse gevolgen voor haar heeft.

Verzoekster in de *zaak 2-60* (een mijnbouwonderneming, die een bijzondere soort van antraciet produceert) stelt dat zij ongeveer 75% van haar totale produktie naar België levert; in het jaar 1959 heeft België 124.825 ton speciale antraciet van verzoekster afgenomen, tegen ongeveer 5.000 ton uit de overige landen van de Gemeenschap. In het bijzonder met het oog op de openlegging van de Belgische markt heeft verzoekster hoge bedragen aan onderzoek ten koste gelegd en besteedt zij voortdurend grote sommen aan de ontwikkeling en verbetering van haar produktie van bijzondere antraciet voor generatoren. Verzoekster verklaart dat zij daarom door de vermindering van haar uitvoer naar België zwaar economisch nadeel lijdt.

Verzoekster in de *zaak 3-60* (een vereniging van mijnbouwondernemingen uit het bekken van Aken) legt statistische tabellen over ten bewijze dat de voortdurende stijging der hoeveelheden steenkool die de bij haar aangesloten kolenmijnen naar België hebben geleverd,

het resultaat is van een bewust gevoerd afzetbeleid. Hadden haar leden kunnen vermoeden, dat de kwantitatieve beperkingen in het verkeer tussen de Lid-Staten door artikel 4 sub a van het Verdrag niet definitief zijn afgeschaft, dan zouden zij ten opzichte van de Belgische markt een ander afzetbeleid hebben gevoerd.

Verzoeksters vallen de bestreden beschikking met de vier middelen van het beroep tot nietigverklaring aan. Zij ontkennen in het bijzonder, dat er sprake is van een toestand waarin de Hoge Autoriteit gerechtigd is overeenkomstig artikel 37 lid 1 en 2 in te grijpen, en dat de Hoge Autoriteit bevoegd is tot het opleggen van kwantitatieve beperkingen.

a) Ontvankelijkheid volgens artikel 37 lid 3

Verweerster verzet zich tegen de opvatting, dat het beroep ex artikel 37 slechts een bijzondere vorm is van het algemene beroep tot nietigverklaring van artikel 33 en voert aan dat de ondernemingen en verenigingen van ondernemingen niet het recht hebben, beroep in te stellen ex artikel 37. Zij stelt dat artikel 37 „een vrijwaringsclausule ten gunste van een Lid-Staat ten opzichte van de Gemeenschap" bevat en voegt daaraan toe dat in geval van een beroep tegen de beschikking van de Hoge Autoriteit ex artikel 37 betreffende de beschermende maatregelen „alleen diegene beroep kan instellen, die zich volgens lid 1 ter zake van de buitengewone toestand tot de Hoge Autoriteit heeft gewend met het verzoek om beschermende maatregelen uit te vaardigen". Anders ware overbodig de bepaling van het derde lid, dat spreekt van een „recours fondé sur les dispositions du présent article".

Verzoeksters antwoorden dat artikel 37 voor de bevoegdheid tot het instellen van beroep geenszins doelt op de door de toepassing van dit artikel rechtstreeks getroffen Lid-Staat; artikel 37 bepaalt veeleer op merkwaardig neutrale wijze: „Lorsque la Cour est saisie d'un recours . . .".

De beroepen zijn derhalve ontvankelijk als beroepen ex artikel 37, zonder dat behoeft te worden onderzocht of de bestreden beschikking van algemene of individuele aard is. Verzoeksters hebben

het recht alle middelen voor te dragen, daar artikel 37 niet de beperkingen van artikel 33 bevat en het Hof zelfs de bevoegdheid toekent, de algemene economische toestand in zijn oordeel te betrekken.

Verweerster antwoordt hierop, dat gezien het stilzwijgen van het Verdrag de vraag, wie bevoegd is tot het instellen van een beroep ex artikel 37 lid 3, in wezen aan de hand van de bestreden beschikking moet worden beantwoord; doorslaggevend hierbij dient de door het Verdrag gewilde materiële inhoud en doelstelling van een op artikel 37 lid 2 berustende beschikking van de Hoge Autoriteit te zijn. Zij stelt dat de toepassing van artikel 37 uitsluitend wordt beperkt door de wezenlijke belangen van de Gemeenschap.

b) Ontvankelijkheid volgens artikel 37 lid 3 jo. artikel 33

Verweerster stelt, dat een bevoegdheid van verzoeksters tot het instellen van beroep ex artikel 37 ook niet via artikel 33 lid 2 kan worden geconstrueerd, daar artikel 37 zich wat inhoud en betekenis betreft vrijwel in elk opzicht onderscheidt van een administratiefrechtelijk beroep tot nietigverklaring, zoals dit in de artikelen 33 en 35 is voorzien. Indien overeenkomstig artikel 37 beroep wordt ingesteld op het Hof, dan vervult het Hof daarentegen een taak die overeenkomt met die van een scheidsrechter. De regeling van het beroepsrecht in de bepalingen omtrent de algemene administratiefrechtelijke procedure van artikel 33 kan derhalve hier geen toepassing vinden.

Verzoeksters voeren subsidiair hiertegen aan, dat artikel 37 lid 3 slechts een aanvulling vormt op artikel 33. Derhalve kan steeds beroep worden ingesteld tegen een beschikking ex artikel 37, indien de voorwaarden welke artikel 33 stelt zijn vervuld.

Zij stellen weliswaar, dat een op artikel 37 lid 2 gebaseerde algemene beschikking ook door de ondernemingen met alle vier de middelen van artikel 33 kan worden bestreden, doch stellen subsidiair dat zij in ieder geval het bewijs kunnen leveren van een détournement de pouvoir te haren opzichte. Te dien einde concludeert verzoekster in de zaak 3-60 dat het den Hove behage, ver-

weerster overeenkomstig artikel 24 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de E.G.K.S. op te dragen, alle stukken over te leggen, die betrekking hebben op de met de Belgische Regering ter zake van de uitvaardiging van de bestreden beschikking gevoerde onderhandelingen; uit deze stukken zal blijken, dat de Hoge Autoriteit doeleinden heeft nagestreefd welke onverenigbaar zijn met het Verdrag.

c) Ontvankelijkheid volgens artikel 33

Voor het geval het Hof van mening mocht zijn dat artikel 37 lid 3 alleen een beroepsrecht toekent aan de Lid-Staat die zich overeenkomstig het eerste lid van artikel 37 tot de Hoge Autoriteit heeft gewend, verklaren *verzoeksters* dat zij haar beroepen uiterst susidiair op artikel 33 lid 2 baseren; hiertoe is het niet nodig de door haar ingestelde beroepen anders te interpreteren, daar deze van het begin af aan zowel op artikel 33 als op artikel 37 lid 3 waren gegrond.

De opvatting van verweerster, die de betrokkenen iedere rechtsbescherming, zelfs die volgens artikel 33 ontzegt, zou tot het ongerijmde resultaat leiden dat een Staat die zijn eigen bijzondere belangen nastreeft door toekenning van een verruimde rechtsbescherming zou worden bevoorrecht en dat alle overige onderdanen van de Gemeenschap zelfs de normale rechtsbescherming van artikel 33 zouden moeten ontberen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat de onderhavige beroepen kunnen worden geacht te zijn gebaseerd op artikel 33, moet het volgens *verweerster* met het oog op het bijzondere karakter van de in artikel 37 toegekende rechtsbescherming als uitgesloten worden beschouwd, dat een en dezelfde beschikking via twee principieel verschillende procedures kan worden bestreden: door de betrokken Staat krachtens artikel 37, en door de ondernemingen krachtens artikel 33.

aa) De conclusie van verzoeksters met betrekking tot artikel 1 van de bestreden beschikking

Voor het geval het Hof van oordeel mocht zijn dat in beginsel beroep kon worden ingesteld op grond van artikel 33, bestrijdt

verweerster de ontvankelijkheid van de in de verzoekschriften aangevoerde middelen. Wanneer de Hoge Autoriteit in artikel 1 van beschikking 46-59 stelt dat de Belgische economie door fundamentele en duurzame moeilijkheden wordt bedreigd, dan is dit een constatering van algemene aard. Verzoeksters konden derhalve dit artikel slechts bestrijden met het middel détournement de pouvoir „te haren opzichte"; zij hebben dit inderdaad gedaan, doch in processueel opzicht op onvoldoende wijze, daar zij ter ondersteuning van haar betoog geen ter zake dienende gronden hebben aangevoerd.

Verzoeksters ontkennen dat de bestreden beschikking van algemene aard is, daar deze niet alleen tot een individuele geadresseerde is gericht, doch ook beoordeeld naar haar materiële inhoud de regeling van een concrete situatie bevat.

De constatering door de Hoge Autoriteit, dat de in artikel 37 lid 1 omschreven situatie is ontstaan, raakt de belangen van verzoeksters, daar deze constatering de noodzakelijke voorwaarde is voor het nemen van de maatregelen bedoeld in artikel 3 van de bestreden beschikking.

Verweerster ontkent dat een onderneming of een vereniging van ondernemingen bevoegd is het oordeel van het Hof in te roepen over de vraag of de Hoge Autoriteit terecht of ten onrechte heeft vastgesteld dat de economie van een Lid-Staat door fundamentele en duurzame moeilijkheden wordt bedreigd.

bb) De conclusies van verzoeksters met betrekking tot de artikelen 3 en 5 van de bestreden beschikking

Verweerster stelt dat noch artikel 3 noch artikel 5, regelende de wijze van verdeling der leveringscontingenten, individuele maatregelen bevatten. Ook al zou namelijk in de in artikel 3 lid 1 neergelegde verplichting een individuele aanbeveling aan de Belgische Regering kunnen worden gezien, raken toch artikel 3 lid 2 en artikel 5 door de contingentering van de invoer de rechten van alle landen van de Gemeenschap alsmede van de ondernemingen in die landen. De artikelen 3 en 5 kunnen derhalve slechts uit het oogpunt van détournement de pouvoir worden aangetast. Zelfs indien men

van mening zou zijn dat het hier individuele beschikkingen of aanbevelingen betreft, acht verweerster het op zijn minst twijfelachtig of verzoeksters in die mate door deze maatregelen worden getroffen, dat haar een beroepsrecht toekomt.

Verzoeksters voeren daartegen aan, dat artikel 3 lid 2 en artikel 5 evenmin als artikel 3 lid 1 normatieve werking hebben erga omnes. Voorts worden de belangen van verzoeksters door deze bepalingen rechtstreeks getroffen, daar de tenuitvoerlegging ervan niet slechts mogelijk, doch zeker is.

Alle voorwaarden die artikel 33 lid 2 aan de ontvankelijkheid van een beroep stelt zijn derhalve vervuld.

B. *De conclusies tot toekenning van schadevergoeding*

Met betrekking tot de conclusies van verzoeksters, dat het den Hove behage te verstaan dat de bestreden beschikking een fout aankleeft waarvoor de Gemeenschap aansprakelijk is, verklaart *verweerster* dat het Hof daartoe overeenkomstig artikel 34 lid 1 slechts dan bevoegd is, indien de bestreden beschikking tevoren of gelijktijdig is nietigverklaard. De niet-ontvankelijkheid van de vordering tot nietigverklaring strekt zich derhalve ook tot de overige conclusies uit.

2. *TEN PRINCIPALE*

A. *De primaire conclusies*

a) *Schending van het Verdrag*

Verzoeksters verwijten verweerster, dat zij de artikelen 37 lid 1 en 2, 2 lid 1, 3 sub b, d en g, 4 sub a, b en d, 5 en 8 van het Verdrag heeft geschonden.

Zij ontkennen in de eerste plaats dat in de Belgische economie zodanige moeilijkheden zijn ontstaan als door artikel 37 lid 1 van het Verdrag wordt gevorderd en stellen dat niet aan te nemen is, dat dergelijke moeilijkheden zullen optreden bij een verdere inkrimping van de afzet van Belgische steenkool, welk verschijnsel zich ook in alle andere steenkool winnende landen van de Gemeenschap voordoet.

Voorts ontkennen verzoeksters dat de andere in artikel 37 lid 1 gestelde voorwaarde is vervuld, gelijk verweerster in artikel 1 van de bestreden beschikking beweert, namelijk een nalaten van de Hoge Autoriteit van dien aard dat daaruit de bedoelde moeilijkheden zijn ontstaan; een nalaten van de zijde van de Hoge Autoriteit kan slechts dan tot moeilijkheden als in artikel 37 van het Verdrag bedoeld leiden, indien het achterwegeblijven van een op andere voorschriften dan artikel 37 lid 2 gebaseerde maatregel van de Hoge Autoriteit de oorzaak van de moeilijkheden was.

Voorts blijkt duidelijk uit de bewoordingen van artikel 37 lid 2 („. . . . geeft zij een beschikking over de maatregelen, welke overeenkomstig de bepalingen van dit Verdrag genomen moeten worden"), dat de Hoge Autoriteit slechts beschikkingen mag uitvaardigen op grond van artikel 37 lid 2, voor zover zij hiertoe op grond van andere bepalingen van het Verdraag gemachtigd is.

Dit betoog beantwoordt *verweerster* in de eerste plaats met er op te wijzen, dat de opstellers van het Verdrag zelf hebben erkend dat er een nauw verband bestaat tussen de produktie van de mijnbouw en de Belgische economie; dit blijkt uit paragraaf 26 sub 1 en 4 van de Overeenkomst met betrekking tot de overgangsbepalingen. Uit deze bepalingen leidt verweerster af, dat naar de mening van de opstellers van het Verdrag de Belgische steenkoolproduktie niet meer dan 900.000 ton per jaar mocht dalen, daar bij een sterkere inkrimping van de produktie de Belgische economie ernstig nadeel zou lijden. De Belgische steenkoolproduktie is echter binnen een tijd van 3 jaar met 7 miljoen ton teruggelopen. Verweerster ontkent dat in het jaar 1959 in België een toestand van full employment bestond.

Verweerster keert zich tegen de door verzoeksters gegeven uitleg van artikel 37 en verklaart dat indien het juist was dat een nalaten in de zin van dit artikel slechts betrekking zou hebben op maatregelen waartoe de Hoge Autoriteit reeds op grond van andere bepalingen van het Verdrag gerechtigd was, dit artikel geen zin zou hebben, daar de betrokken Staat ook zonder zich op artikel 37 te beroepen een beroep wegens nalaten zou kunnen instellen volgens de algemene bepaling van artikel 35. Overigens is het verweerster

in het onderhavige geval niet duidelijk, welke maatregelen op grond van enig voorschrift van het Verdrag, afgezien van artikel 37, ten gunste van de Belgische mijnbouw hadden kunnen worden genomen, nadat de Raad van Ministers toepassing van de artikelen 58 en 74 had geweigerd.

Verweerster stelt voorts dat de begrippen „handelen" of „nalaten" in artikel 37 lid 1 in geen enkel verband staan met enig verwijtbaat optreden van de Hoge Autoriteit, waartegen op normale wijze een beroep tot nietigverklaring (artikel 33) of een beroep wegens nalaten (artikel 35) dient te worden ingesteld. Daarentegen vormt artikel 37 de „ultima ratio" voor het geval de normale en correcte toepassing van het Verdrag zou leiden tot een toestand van dien aard dat daaruit voor de economie van een Lid-Staat fundamentele en duurzame moeilijkheden ontstaan. Indien namelijk de bevoegdheden van de Hoge Autoriteit, handelend ex artikel 37, inderdaad waren beperkt tot die welke haar in de andere artikelen van het Verdrag zijn toegekend, dan zou het onbegrijpelijk zijn waarom de opstellers van het Verdrag opzettelijk de bepaling hebben opgenomen, dat de Hoge Autoriteit „onder waarborging van de wezenlijke belangen van de Gemeenschap" dient te handelen. De betekenis van artikel 37 „bestaat juist daarin, dat ten gunste van een Lid-Staat tijdelijk beschermende en ondersteunende maatregelen worden toegepast, om aan het gevaar van fundamentele en duurzame moeilijkheden voor zijn economie het hoofd te bieden"; dit artikel „dient derhalve de Hoge Autoriteit in staat te stellen die maatregelen te treffen, welke vereist zijn om, nadat de normale mogelijkheden van het Verdrag zijn uitgeput, de crisistoestand te beëindigen en daarmede de normale werking van het Verdrag te doen herleven". De buitengewoon ruime bevoegdheid tot toetsing, waarover het Hof op grond van artikel 37 lid 3 beschikt, is slechts gerechtvaardigd indien deze wordt beschouwd als een correctie op de in het tweede lid van dit artikel aan de Hoge Autoriteit toegekende buitengewone bevoegdheden. Bij de uitoefening dezer bevoegdheden moet de Hoge Autoriteit zich uiteraard houden aan de algemene juridische normen van dit voorschrift, welke aan haar optreden bepaalde grenzen stellen, die zij niet mag overschrijden. Verweerster verzekert dat zij zich in het onderhavige geval tot het

strikt noodzakelijke heeft beperkt om het gestelde doel te bereiken, zulks zowel in materieel en regionaal als ook in chronologisch opzicht.

Met betrekking tot de maatregelen die de Hoge Autoriteit op grond van artikel 37 ter beschikking staan voeren *verzoeksters* het volgende aan. Indien de opvatting van verweerster juist was, zouden het in het Verdrag vastgelegde enumeratieve stelsel van bevoegdheden en in het bijzonder de procedures volgens de artikelen 37, 58 en 95 geen zin meer hebben. Het Verdrag staat de Hoge Autoriteit niet toe, via artikel 37 voorschriften te geven voor een situatie, waarop eigenlijk artikel 58 van toepassing is, daar deze beide bepalingen niet dezelfde crisistoestanden betreffen. Ook de omstandigheid dat voor de toepassing van artikel 58 de instemming van de Raad van Ministers is vereist, terwijl artikel 37 slechts de raadpleging van de Raad verlangt, bewijst dat de opstellers van het Verdrag artikel 37 voor situaties van beperkter strekking hebben bedoeld dan artikel 58. Dit wordt ook nog door een ander wezenlijk onderscheid tussen deze beide bepalingen bevestigd; de betrokken Lid-Staat kan namelijk volgens artikel 37 een handelen van de Hoge Autoriteit overeenkomstig het derde lid van dit artikel tot voorwerp van beroep maken, terwijl in het geval van artikel 58 lid 2 de betrokken Lid-Staten, teneinde de Hoge Autoriteit tot toepassing van de „crisis"-bepaling te dwingen, zich slechts tot de Raad van Ministers kunnen wenden die de Hoge Autoriteit bij een eenstemmig besluit het invoeren van een quotastelsel kan voorschrijven.

De verschillende structuur van deze beide uitzonderingsgevallen sluit naar de mening van verzoeksters uit, dat de ene uitzonderingsnorm als voorwaarde voor de toepassing van de andere kan worden beschouwd. Kon de Hoge Autoriteit na het mislukken van de procedure ex artikel 58 de makkelijkere weg van artikel 37 bewandelen, dan zouden hierdoor de functie van de Raad van Ministers en daarmede het zorgvuldig afgewogen systeem van de scheiding der machten in de Gemeenschap licht van hun werking worden beroofd. Dit leidt tot de conclusie dat „het nalaten in de zin van artikel 37 slechts betrekking heeft op het niet gebruik maken van de normale bevoegdheden van het Verdrag, doch niet op het achterwege laten van de uitoefening van buitengewone competenties".

Verweerster antwoordt dat in deze opvatting artikel 37 iedere betekenis zou verliezen, daar datgene wat verzoeksters ten aanzien van artikel 58 beweren „mutatis mutandis" ook zou behoren te gelden voor een gehele reeks bevoegdheden tot ingrijpen van de Hoge Autoriteit, die alle in meerdere of mindere mate bestemd zijn abnormale marktsituaties te regelen. Als voorbeeld noemt zij de bevoegdheden volgens de artikelen 53, 57, 58, 59, 61, 72 en 74 van het Verdrag, die naar haar mening alle buiten het „normale competentiegebied" van de Hoge Autoriteit liggen.

Met betrekking tot de toelaatbaarheid van de in casu ex artikel 37 van het Verdrag genomen maatregelen verklaren *verzoeksters,* dat deze beschermende maatregelen noch met artikel 3 sub b noch met artikel 4 sub a en b van het Verdrag zijn te rijmen; de Hoge Autoriteit kan in geen geval op grond van artikel 37 bevoegd zijn, door middel van een eenvoudige administratieve handeling een eind te maken aan iets dat zelfs bij een wijziging van het Verdrag ex artikel 95 onaangetast moet blijven.

Dat maatregelen, voor het nemen waarvan de Hoge Autoriteit generlei bevoegdheid uit het Verdrag kan afleiden, zijn verboden, blijkt ook uit een vergelijking met artikel 226 van het Verdrag E.E.G., dat uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet dat de Commissie tijdens de overgangstijd vrijwaringsmaatregelen neemt ten gunste van een Lid-Staat, in wiens economie ernstige moeilijkheden zijn opgetreden. Verzoeksters wijzen er op dat artikel 226 van het E.E.G.-Verdrag slechts een bescherming toekent voor de overgangstijd, terwijl artikel 37 van het Verdrag E.G.K.S. een duurzame regeling bevat, hetgeen het onderscheid tussen deze beide bepalingen verklaart. Bovendien is in een stelsel van algemene economische integratie het gevaar, dat optredende moeilijkheden niet tot een bepaalde sector van het economische leven beperkt blijven, zeer veel groter dan in het systeem van de gedeeltelijke integratie van het E.G.K.S.-Verdrag.

Artikel 37 heeft in de eerste plaats ten doel, de Lid-Staat wiens economie door moeilijkheden wordt getroffen een recht te geven om zich tot de Hoge Autoriteit en het Hof te wenden, welk recht verder

gaat dan de bepaling van artikel 35; indien zich namelijk de toestand als bedoeld in artikel 37 voordoet, kan de betrokken Staat de Hoge Autoriteit dwingen, aan de moeilijkheden een eind te maken en wel door zich tot haar te wenden en eventueel haar voor het Hof te dagen; dit doel wordt bereikt met behulp van maatregelen, waartoe zij normaal niet verplicht is, hoewel deze tot haar competentie behoren; hierbij behoeft de betrokken Staat echter niet aan te tonen, dat het nalaten van de gevraagde maatregelen een détournement de pouvoir vormt.

Verweerster acht deze door verzoeksters verdedigde opvatting innerlijk tegenstrijdig. Indien zij er namelijk van uit gaan dat de facultatieve bevoegdheden van de Hoge Autoriteit tot obligatoire bevoegdheden worden verruimd, dan erkennen zij daarmede tevens dat deze bevoegdheden een wijziging ondergaan, hetgeen wederom in strijd is met haar opvatting, dat artikel 37 de Hoge Autoriteit geen andere bevoegdheden toekent, dan reeds in andere bepalingen van het Verdrag zijn neergelegd.

Ten slotte stellen *verzoeksters* dat de bestreden beschikking niet is genomen „dans les conditions prévues au présent Traité" en bovendien indruist tegen wezenlijke belangen van de Gemeenschap, „daar geen voorschrift van het Verdrag toestaat dat de supranationale economische idee van het Verdrag – de gemeenschappelijke markt voor kolen en staal in de zin van artikel 4 – wordt opgeofferd aan de nationale economische belangen van een Lid-Staat".

Verweerster voert hiertegen aan, dat de waarborging van de wezenlijke belangen van de Gemeenschap in het geval van artikel 37 niet het doel van het handelen van de Hoge Autoriteit vormt, doch haar slechts bepaalde beperkingen oplegt.

De andere in deze bepaling opgesloten beperking („dans les conditions prévues au présent Traité") betekent dat „de maatregelen ex artikel 37 ongeveer moeten overeenstemmen met de interventiemiddelen die de opstellers van het Verdrag aan de Hoge Autoriteit in het algemeen in het kader van het Verdrag ter beschikking hebben gesteld, onverschillig of deze buiten artikel 37 om op het concrete

geval van toepassing waren geweest of niet". Ter ondersteuning van dit betoog beroept verweerster zich op de Duitse vertaling van artikel 37.

De opvatting van verzoeksters, dat afwijking van de in artikel 4 van het Verdrag neergelegde marktbeginselen niet mogelijk is, daar bij de kleine revisie van het Verdrag ex artikel 95 de artikelen 2 tot 4 als onveranderlijk dienen te worden beschouwd, wijst verweerster als niet ter zake dienend af. Zij stelt dat een in het kader van artikel 37 plaatsvindende tijdelijke afwijking van de in artikel 4 van het Verdrag neergelegde marktbeginselen geenszins een wijziging van de Verdragstekst inhoudt; ook in het nationale recht kunnen in de grondwet verankerde grondrechten tijdelijk worden uitgeschakeld, indien bijzondere noodmaatregelen vereisen dat in een grondrecht wordt ingegrepen.

Artikel 37 is het uitvoeringsvoorschrift dat behoort bij het in artikel 2 lid 2 neergelegde doel van de Gemeenschap, bij de verwerkelijking van de gemeenschappelijke markt fundamentele en duurzame moeilijkheden in de economie van de Lid-Staten te vermijden. Te dien einde regelt dit artikel niet alleen de te volgen procedure, doch is het ook in materieel opzicht van grote betekenis, daar het de Hoge Autoriteit de verplichting oplegt en de bevoegdheid toekent, met gepaste middelen aan de crisistoestand een einde te maken.

In artikel 2 lid 2 heeft het vermijden van moeilijkheden slechts de betekenis van een beperking voor het optreden van de Hoge Autoriteit bij het nastreven van het hoofddoel van de gemeenschappelijke markt, in toenemende mate de omstandigheden te scheppen, die uit zichzelf de meest rationele verdeling van de produktie verzekeren; daarentegen treedt bij de toepassing van artikel 37 het doel, moeilijkheden te verhinderen, op de voorgrond. Hieruit volgt naar de mening van verweerster het volgende: „Voor zover het voor het uit de weg ruimen van de crisistoestand noodzakelijk is (deze voorwaarde moet uiteraard zijn vervuld), kan tijdelijk worden afgeweken van de voorwaarden waaraan de gemeenschappelijke markt moet voldoen in het belang van de meest rationele verdeling van de

produktie, waarbij met deze afwijking juist het hogere doel wordt bereikt, door het uit de weg ruimen van de crisistoestand de integrale werking van de gemeenschappelijke markt overeenkomstig de doeleinden en beginselen van het Verdrag te herstellen". Deze conclusie kan overigens in overeenstemming worden gebracht met de tekst van artikel 4, krachtens hetwelk de daarin genoemde verbodsbepalingen slechts „overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag" van kracht zijn.

Overigens worden de wezenlijke belangen van de Gemeenschap door de bestreden maatregelen gewaarborgd, daar de Lid-Staten ondanks de noodtoestand waarin de Belgische mijnbouw verkeert verzekerd zijn van voldoende leveringscontingenten, met de omvang waarvan alle Regeringen akkoord zijn gegaan.

b) *Onbevoegdheid*

Ter motivering van deze grief wijzen *verzoeksters* op haar uiteenzettingen in verband met het middel schending van het Verdrag. Voorts stellen zij dat, daar de Hoge Autoriteit haar maatregelen alleen op artikel 37 baseert, zonder de voorschriften van het Verdrag waarin haar bevoegdheden enumeratief zijn opgenoemd in acht te nemen, haar onbevoegdheid duidelijk aan de dag treedt.

Verweerster antwoordt dat deze verwijzing niet voldoende is om als motivering van de gestelde onbevoegdheid te gelden, daar dit middel niet samenvalt met het middel schending van het Verdrag. Voorts verklaart zij het middel onbevoegdheid ongegrond, daar de bestreden bepalingen in de artikelen 3 en 5 van de beschikking 46-59 maatregelen zijn ter liquidering van een crisistoestand in de Belgische economie tot uitvaardiging van welke maatregelen de Hoge Autoriteit op grond van artikel 37 lid 2 uitdrukkelijk bevoegd is.

c) *Schending van wezenlijke vormvoorschriften*

Verzoeksters achten de bestreden beschikking gebrekkig gemotiveerd, daar daarin niet voldoende wordt aangetoond dat de Belgische economie niettegenstaande het bewijs van het bestaan van full employment en ondanks de gunstige economische toestand door

zware en duurzame moeilijkheden wordt bedreigd. Voorts wordt in de beschikking niet uiteengezet waarom het totale contingent voor de leveranties van steenkool van de Gemeenschap op 2,95 miljoen ton is bepaald, noch waarom het Duitse aandeel op 1,9 miljoen ton is vastgesteld.

Verweerster antwoordt dat de constatering van de Hoge Autoriteit in artikel 1 van de bestreden beschikking betreffende het gevaar van fundamentele en duurzame moeilijkheden voor de Belgische economie behoorlijk is gemotiveerd. Dat verzoeksters het in materieel opzicht met deze motivering niet eens zijn betekent niet, dat de beschikking formeel gezien onvoldoende met redenen is omkleed.

Voor de vaststelling van het totale contingent voor de leveranties van steenkool uit de Gemeenschap naar België alsmede voor de verdeling van dit contingent over de afzonderlijke landen is naar de opvatting van verweerster een gedetailleerde weergave van de wijze waarop deze contingenten zijn berekend niet vereist, temeer daar deze op algemeen bekende statistieken berusten en met volledige instemming van de Regeringen der deelnemende Lid-Staten zijn vastgesteld.

d) *Détournement de pouvoir*

Verzoeksters voeren aan dat, indien de Hoge Autoriteit er zich bij het geven van de beschikkingen 46-59 en 1-60 niet van bewust was, dat deze een discriminatie van verzoeksters ten gevolge zouden hebben, zij daardoor een ernstig gebrek aan inzicht en beleid aan de dag legde, dat overeenkomt met een miskenning van het wettelijke doel en dat verweerster ertoe verleidt, doeleinden na te streven welke in strijd zijn met het Verdrag.

Verweerster voert hiertegen aan, dat uit de considerans en de tekst van de beschikking op verschillende plaatsen blijkt, dat de maatregelen ex artikel 37 zijn getroffen met het doel een einde te maken aan een in de Belgische economie ontstane crisistoestand. Verzoeksters beweren nergens dat dit doel in werkelijkheid door de Hoge Autoriteit niet zou zijn nagestreefd. Het is absurd, de be-

weerde gedeeltelijke „buitenwerkingstelling" van de beperkingen waaraan de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit is onderworpen als doel van de bestreden maatregelen te beschouwen.

B. *De conclusies tot toekenning van schadevergoeding*

Verzoeksters baseren haar conclusies omtrent een fout waarvoor de Gemeenschap aansprakelijk is, op artikel 34, lid 1, derde zin van het Verdrag en verwijzen naar bovenstaande gronden voor de nietigheid van de litigieuze beschikking, doch behouden zich verdere uiteenzettingen omtrent de schade, die zij mogelijkerwijze nog zullen lijden, voor.

Verweerster ontkent dat een grond voor de nietigheid van de beschikking welke het Hof eventueel aanwezig mocht achten tevens een fout kan opleveren waarvoor de Gemeenschap aansprakelijk is in de zin van artikel 34 lid 1. De uiterst moeilijke rechtsvragen die de bestreden beschikking had op te lossen zijn door de Hoge Autoriteit te zamen met de Raad van Ministers zorgvuldig overwogen.

IV — Procedure

Overwegende dat de procedure normaal is verlopen;

Overwegende dat verzoeksters met betrekking tot de betwiste vraag van het bestaan van moeilijkheden in de zin van artikel 37 lid 1 het Hof formeel hebben verzocht, krachtens artikel 37 lid 3 van het Verdrag „ambtshalve het noodzakelijke bewijs bij te brengen of partijen te dien einde bewijs op te leggen";

dat het Hof in zijn zitting van 20 april 1960 heeft besloten, zonder voorafgaande instructie over te gaan tot de mondelinge behandeling;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Overwegende dat, alvorens de in dit geding opgeworpen vragen betreffende de ontvankelijkheid te beantwoorden, een onderzoek dient te worden ingesteld naar de draagwijdte van artikel 37;

Overwegende dat er een nauw verband bestaat tussen artikel 37 en artikel 2 lid 2;

dat volgens laatstgenoemde bepaling de Gemeenschap tot taak heeft, „in toenemende mate de omstandigheden (te) scheppen, die uit zichzelf de meest rationele verdeling van de produktie op een zo hoog mogelijk peil verzekeren en daarbij .... (te) vermijden, dat in de economie van de deelnemende staten fundamentele en duurzame moeilijkheden worden veroorzaakt";

dat de auteurs van het Verdrag zich niettemin er van bewust waren, dat in bepaalde gevallen „een handelen of nalaten van de Hoge Autoriteit" van dien aard kan zijn, dat daaruit „fundamentele en duurzame moeilijkheden" voor de economie van een Lid-Staat kunnen ontstaan (artikel 37, lid 1);

dat zij het derhalve nodig achtten, de Hoge Autoriteit bijzondere, aan de controle van het Hof onderworpen bevoegdheden toe te kennen teneinde haar in staat te stellen de gevolgen te bestrijden die zich kunnen voordoen bij de toepassing van de bepalingen van het Verdrag waarin niet in het bijzonder acht wordt geslagen op het bestaan of de dreiging van fundamentele en duurzame moeilijkheden;

Overwegende dat uit het eerste lid van artikel 37 duidelijk blijkt dat het recht om zich tot de Hoge Autoriteit te wenden bij uitsluiting toekomt aan de Staat waar de crisistoestand zich heeft voorgedaan of dreigt voor te doen;

dat alleen de betrokken Staat materieel in staat is te beoordelen of op grond van zijn economische toestand toepassing van artikel 37 is vereist;

Overwegende dat in het tweede lid van artikel 37 de Hoge Autoriteit de bevoegdheid wordt toegekend, het bestaan van een crisistoestand te erkennen en eventueel de vereiste maatregelen te nemen;

Overwegende dat overeenkomstig het derde lid van artikel 37 zowel tegen de beschikking welke de Hoge Autoriteit uitvaardigt krachtens het tweede lid nadat de betrokken Lid-Staat zich ter zake tot haar heeft gewend, als tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beschikking waarbij de Hoge Autoriteit weigert het bestaan van een crisistoestand te erkennen, bij het Hof beroep kan worden ingesteld, waarbij het Hof een zeer ruime marge van waardering bezit;

dat in het derde lid van artikel 37 niet nader wordt aangeduid, aan wie dit beroepsrecht toekomt;

dat ter beoordeling van de ontvankelijkheid der onderhavige beroepen derhalve dient te worden onderzocht of er dwingende logische gronden voor zijn, ter zake de mogelijkheid van een beroep op het Hof te beperken;

Overwegende dat het aan geen twijfel onderhevig is, dat alleen de betrokken Lid-Staat het recht heeft beroep in te stellen tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beschikking waarbij de Hoge Autoriteit weigert het bestaan van een crisistoestand te erkennen, daar alleen deze Staat bevoegd is zich ter zake tot de Hoge Autoriteit te wenden en derhalve in staat is, een gerechtvaardigd belang te doen gelden;

dat op dezelfde gronden het recht, beroep in te stellen tegen een beschikking waarbij de Hoge Autoriteit maatregelen heeft genomen die door de betrokken Lid-Staat onvoldoende worden geacht, bij uitsluiting aan deze Staat toekomt;

Overwegende evenwel dat een beschikking van de Hoge Autoriteit ex artikel 37 lid 2, welke de betrokken Lid-Staat niet bezwaart, de belangen kan schenden van de overige Lid-Staten of van de ondernemingen die tot de rechtsmacht van de Gemeenschap behoren;

dat de beantwoording van de vraag of een door de overige Lid-Staten of door de ondernemingen van de Gemeenschap op artikel 37 lid 3 gegrond beroep naar zijn aard ontvankelijk moet worden

geacht of dat een dergelijk beroepsrecht slechts aan de overige Lid-Staten kan worden toegekend, een diepgaand onderzoek verlangt, enerzijds van de bij artikel 37 lid 2 aan de Hoge Autoriteit toegekende rechten en anderzijds van de volgens artikel 37 lid 3 en 4 aan het Hof toekomende bevoegdheden;

Overwegende dat het voornaamste doel van artikel 37 daarin is gelegen, dat de belangen van een Lid-Staat, die door het bestaan of de dreiging van fundamentele en duurzame moeilijkheden is getroffen (met toepassing van de fundamentele bepaling van artikel 2 lid 2) en de algemene belangen van de Gemeenschap met elkander in overeenstemming worden gebracht;

dat dit laatste wordt onderstreept door de zinsnede vervat in lid 2 „onder waarborging van de wezenlijke belangen van de Gemeenschap";

Overwegende dat de bijzondere bevoegdheden die door artikel 37 aan de Hoge Autoriteit worden toegekend niet onbeperkt zijn;

dat de beperkingen dezer bevoegdheden voortvloeien uit het uitzonderlijke karakter dat dezelve kenmerkt en voorts nader worden bepaald door de zinsnede „onder waarborging van de wezenlijke belangen van de Gemeenschap";

dat bijgevolg de maatregelen waartoe de Hoge Autoriteit besluit noodzakelijk en doelmatig moeten zijn, zodat zij enerzijds een geschikt middel vormen ter beschrijding van de door het handelen of nalaten van de Hoge Autoriteit ontstane crisistoestand en anderzijds de wezenlijke belangen van de Gemeenschap waarborgen;

dat het Hof, dat ter zake over verstrekkende bevoegdheden beschikt, tot taak heeft na te gaan of deze voorwaarden zijn vervuld;

Overwegende dat voor de beoordeling van de ontvankelijkheid der beroepen met deze constatering kan worden volstaan, ook al kan in dit verband niet worden nagegaan of de Hoge Autoriteit bovenbedoelde grenzen in het onderhavige geval al dan niet heeft overschreden;

Overwegende bijgevolg dat, indien een Staat zich door fundamentele en duurzame moeilijkheden getroffen acht, de Hoge Autoriteit, onder voorbehoud van controle door het Hof, is geroepen tot de scheidsrechterlijke taak, de bijzondere belangen van deze Staat en de algemene belangen van de Gemeenschap met elkaar in overeenstemming te brengen en na te gaan, welke maatregelen kunnen worden getroffen, hetgeen in feite neerkomt op de toekenning van een buitengewone bevoegdheid;

Overwegende dat een beroep dat zich richt tegen een beschikking van de Hoge Autoriteit ex artikel 37, waarbij het verzoek wordt toegewezen van een Lid-Staat die van mening is dat voor zijn economie fundamentele en duurzame moeilijkheden zijn ontstaan, een beoordeling van de economische toestand in de Lid-Staten vereist en voorts noopt tot een onderzoek van de vraag of de genomen maatregelen met het oog op de crisistoestand als een noodzakelijk en doelmatig middel kunnen worden beschouwd;

dat een dergelijk beroep derhalve de politieke verantwoordelijkheid van de Regeringen der Lid-Staten en de Hoge Autoriteit in geding brengt, met name wat betreft de vraag of de bijzondere belangen van de betrokken Lid-Staat en het algemene belang van de Gemeenschap met elkander in overeenstemming zijn;

Overwegende dat onder deze omstandigheden aan ondernemingen of verenigingen van ondernemingen niet het recht kan worden toegekend, zich op artikel 37 lid 3 te beroepen;

Overwegende dat daarentegen op bovengenoemde gronden moet worden aangenomen, dat niet alleen de Lid-Staat, die zich aanvankelijk tot de Hoge Autoriteit heeft gewend, doch ook de andere Lid-Staten een beroep op grond van artikel 37 lid 3 kunnen instellen;

dat deze uitleg wordt bevestigd door artikel 37 lid 2 dat de Hoge Autoriteit slechts verplicht, alvorens een beslissing te nemen op het verzoek van de betrokken Lid-Staat, de Raad van Ministers te raadplegen, zonder dat het oordeel van de Raad voor haar verbindend is;

dat deze bepaling met het oog op de gewichtige belangen die op het spel kunnen staan slechts dan begrijpelijk is, indien wordt aangenomen dat elke Lid-Staat die de opvatting van de Hoge Autoriteit niet deelt, het recht heeft een beslissing van het Hof uit te lokken omtrent de rechtsgeldigheid en de doelmatigheid der in geding zijnde maatregelen;

dat deze uitleg geheel in overeenstemming is met het niet toekennen van een beroepsrecht aan de ondernemingen, daar de Lid-Staten, die uit de aard der zaak in staat zijn, alle voor een diepgaand onderzoek van het Hof dienende inlichtingen te verstrekken, en die doordat zij deel uitmaken van de Raad ook verantwoordelijk zijn voor de waarborging van de wezenlijke belangen van de Gemeenschap, bevoegd zijn op te treden ter bescherming van publieke belangen, die van dezelfde aard zijn als die van de Staat die beroep heeft ingesteld;

dat deze interpretatie wordt bevestigd door de beraadslagingen, die naar aanleiding van de ratificering van het Verdrag in de Nederlandse Tweede Kamer hebben plaatsgevonden (Handelingen der Staten-Generaal, Bijl. 1950-1951, M.v.A. Tweede Kamer, 2228 nr. 8, blz. 86);

Overwegende dat, nu vaststaat dat een beroep van ondernemingen of verenigingen van ondernemingen ex artikel 37 op bovengenoemde gronden niet ontvankelijk is, nog dient te worden onderzocht of de ondernemingen of verenigingen van ondernemingen een door de Hoge Autoriteit op grond van artikel 37 lid 2 genomen beschikking wellicht krachtens artikel 33 of krachtens artikel 33 jo artikel 37 kunnen aantasten;

Overwegende dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 37 onderling ten nauwste samenhangen en derhalve niet afzonderlijk door de rechter kunnen worden getoetst, zodat het Hof alleen uitspraak kan doen met gebruikmaking van zijn bijzondere bevoegdheid ex artikel 37;

dat een beroep ingesteld op grond van artikel 33 jo artikel 37 derhalve is uitgesloten, daar een dergelijk beroep noodzakelijk zou

leiden tot een onderzoek van de vraag of de crisistoestand die de Hoge Autoriteit heeft geconstateerd zich inderdaad voordoet en of de door haar genomen beschikking noodzakelijk en doelmatig is;

dat bijgevolg het Hof van zijn in artikel 37 lid 3 toegekende buitengewone bevoegdheden niet gebruik mag maken in het kader van zijn algemene rechtsmacht, doch uitsluitend tot het doel, toe te zien op de uitoefening van de eveneens buitengewone bevoegdheden van de Hoge Autoriteit, gelijk deze uit het tweede lid van dit artikel voortvloeien;

Overwegende dat ten slotte ook een uitsluitend op artikel 33 gegrond beroep niet toelaatbaar is;

dat partijen zich in een dergelijke procedure namelijk niet zouden kunnen beperken tot de bewering, dat een door de Hoge Autoriteit ter uitvoering van artikel 37 lid 2 genomen beschikking niet in overeenstemming is met de overige bepalingen van het Verdrag, daar het Hof ook daar zou dienen te onderzoeken of de beschikking met artikel 37 in overeenstemming is;

dat derhalve zou moeten worden nagegaan of de in deze beschikking getroffen maatregelen ter bestrijding van een de economie van een Lid-Staat ondermijnende crisistoestand werkelijk noodzakelijk en doelmatig zijn en of bovendien de wezenlijke belangen van de Gemeenschap gewaarborgd blijven;

dat bijgevolg het arrest van het Hof niet op artikel 33 zou kunnen worden gebaseerd, doch integendeel op artikel 37 zou berusten;

dat met andere woorden een beroep, dat overeenkomstig artikel 33 op een beslissing tot vernietiging zou kunnen uitlopen, mogelijkerwijs dit effect niet heeft, indien de bestreden beschikking is genomen op grond van artikel 37, daar de aan de Hoge Autoriteit toegekende bijzondere volmachten haar in staat stellen de normale kring van haar bevoegdheden te buiten te gaan;

Overwegende dat de beroepen derhalve niet ontvankelijk dienen te worden verklaard, ook indien zij worden geacht te zijn gegrond op artikel 33 jo. artikel 37 of op artikel 33 alleen;

KOSTEN

Overwegende dat, gezien de gecompliceerde rechtsmaterie van dit geding, het Hof het juist acht overeenkomstig artikel 69 paragraaf 3 lid 1 van het Reglement voor de procesvoering de proceskosten te compenseren;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 2, 33 en 37 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de E.G.K.S.;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE

Rechtdoende,

Verklaart niet-ontvankelijk de beroepen 2-60 en 3-60 tot nietigverklaring van de artikelen 1, 3 en 5 van de beschikking 46-59 van de Hoge Autoriteit d.d. 23 december 1959, gewijzigd bij beschikking 1-60 van 18 januari 1960;

Compenseert de proceskosten in beide beroepen in dier voege dat iedere partij haar eigen kosten draagt;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op dertien juli negentienhonderdeenenzestig.

DONNER HAMMES CATALANO
RIESE DELVAUX RUEFF ROSSI

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op dertien juli negentienhonderdeenenzestig.

De Griffier, *De President,*
A. VAN HOUTTE A. M. DONNER